



ת"פ 30524/04/13 - מדינת ישראל נגד רנה רשת בתי קפה בע"מ, גולן בן עטיה

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

ת"פ 30524-04-13

לפני:

כב' הנשיאה ורד שפר

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

1 רנה רשת בתי קפה בע"מ
2 גולן בן עטיה
ע"י ב"כ: עו"ד יניב נשיא

החלטה

1. הנאשמת הנה רשת מסעדות שבבעלותה בין היתר מסעדה בראש פינה, והנאשם הינו הבעלים והמנהל של הנאשמת.

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום בו נטען שהעסיקו שני עובדים שהעסקתם הסתיימה בחודשים יולי ואוגוסט 2010, וזאת מבלי ששילמה להם עם סיום העסקתם פדיון חופשה כדין, לפחות עד לחודש מאי 2011, ובכך בוצעה עבירה בניגוד לסעיפים 10 ו- 28(א) (2) לחוק חופשה שנתית תשי"א-1951.

2. הנאשמים העלו מלכתחילה מספר טענות מקדמיות, בגדרן טענת זוטי דברים,

וכן בקשה לביטול כתב האישום מכוח טענת הגנה מן הצדק על בסיס קיומה של אכיפה בררנית.

לעניין טענת האכיפה הבררנית ביקשו הנאשמים כי בית הדין יורה למאשימה לספק להם שורה של נתונים אודות פעולות האכיפה שבוצעו בעת הרלבנטית בבתי עסק אחרים באיזור בו פועל עסקם בו הועסקו העובדים בקשר אליהם הוגש כתב האישום.

בהחלטה שניתנה זה מכבר נדחתה טענת זוטי הדברים כטענה בגינה יש לבטל את כתב האישום עוד בטרם ההקראה, ובית הדין הורה למאשימה לספק שורה של נתונים אודות פעולות אכיפה שבוצעו ובכך קיבל בחלקה את בקשת הנאשמים בעניין זה.

עמוד 1



לאחר שסופקו על ידי המאשימה נתונים חלקיים שלא עלו בקנה אחד עם הוראות בית הדין, הודיעה, לבסוף, כי בתקופה שהוגדרה כרלבנטית, דהיינו בין השנים 2010 עד 2013, נפתחו ברחבי הארץ 241 תיקי חקירה בגין חשד לביצוע עבירות של אי תשלום פדיון חופשה, מתוכם 18 תיקים באיזור הצפון, ולמעשה נערכה ביקורת אחת בלבד בראש פינה, והיא בעסקה של הנאשמת, זו אשר בעקבותיה הוגש כתב האישום בו עסקין.

לאור הנתון האמור, יחד עם טענתם שדווקא בעסקה של הנאשמת נערכו עשרות ביקורות ונבדקו היבטים רבים של העסקת עובדיה הרבים, וכל אלה הניבו אך ורק את כתב האישום בו עסקין שמתייחס לאי תשלום פדיון חופשה לשני עובדים זמניים - טוענים הנאשמים כי יש לבטל את כתב האישום כבר כעת שכן די בנסיבות שפורטו כדי להעיד על התנכלות לה טענו מלכתחילה, ולאורה לקבוע כי עסקין באכיפה בררנית שמצדיקה הגנה מן הצדק.

3. המאשימה, מצידה, הגיבה בתגובה ארוכה בת 11 עמודים, שרובם המכריע ציטוטים של פסיקה הנוגעת לטענת אכיפה בררנית, חלקם רלבנטיים לענייננו וחלקם אינם, ובמספר טענות שהשתרעו על מחצית העמוד טענה כי אכיפה חלקית אינה מעידה בהכרח על אכיפה בררנית והיא נגזרת של כוח אדם ושיקולים ענייניים נוספים.

עוד טענה כי גם העובדה שרשימת עובדי הנאשמת ארוכה והוגש כתב אישום ביחס לעבירה אחת בגין שני עובדים אינה מחייבת כל מסקנה שהיא, ודי בכך שהמעביד נכשל במילוי חובותיו כלפי עובד אחד.

לבסוף, ביקשה המאשימה ליתן ביטוי לחזקת תקינות המעשה המנהלי בכלל ובמיוחד מקום בו עסקין בהעמדה לדין.

4. אקדים את המאוחר ואומר כי חרף העובדה שההתנהלות הדיונית מצד המאשימה בתיק זה מקוממת, כפי שכבר ציין בית הדין בהחלטות קודמות, וחרף הצטברות נסיבות העניין שמעוררות אי נוחות בלשון המעטה ומקימות חשש בלתי מבוטל לקיום שיקולים שאינם ממין העניין שהיו כרוכים בפעולות שקדמו להגשת כתב האישום בענייננו, לא מצאתי שהוכחה התשתית הנדרשת לצורך ביטול כתב האישום כבר בשלב זה, בשל הגנה מן הצדק.

זאת, מהנימוקים המצטברים הבאים -

א. ככל שמדובר בטענה לביטול כתב אישום בשל אכיפה בלתי שוויונית של הדין, נפסק כי: **"החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה, וכיוצא באלה דברים"** [ראו, למשל, ע"פ 7659/15 הרוש נ' עמוד 2]



מדינת ישראל (פורסם בנבו) (20.04.2016).

לצד זאת נקבע, כי "אין מניעה שרשויות האכיפה תתווניה לעצמן מדיניות אכיפה, מכוחה יקבעו הנחיות וכללים לאבחנה בין נאשמים, יחד עם זאת, הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול, העומד ביסוד החלטתה של הרשות בנושא ההעמדה לדין, וגם אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלות מעין זו להיות נגועה באפליה פסולה והאיסור אינו על אכיפה המבוססת על שיקולים זרים או הפליה בלבד, אלא אף על אכיפה חלקית הנובעת משרירותיות גרידא [ראו, למשל, ע"פ 6833/14 נפאע נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (31.8.2015)].

ב. בענייננו, אכן עומדת למאשימה חזקת תקינות המעשה המנהלי, והגם שמהעובדות שכבר הוצגו עולה תמונה המעוררת סימני שאלה, הרי שראשית, עדיין לא יתן לומר שכל טענותיהם העובדתיות הרלבנטיות של הנאשמים הוכחו, ושנית, גם מקום בו ניתן ללמוד על קיומה של אכיפה שאיננה שוויונית הרי שעדיין יש לקבוע שהמניע שבבסיסה איננו ממן העניין, ויש לתת הזדמנות לרשות המינהלית, שהנטל עובר אליה, להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה. (ראו, לעניין זה, בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, נג(3) 289 (1999)).

לשון אחרת, כדי שיבוטל כתב האישום עקב מסקנה בדבר קיומה של אכיפה בררנית, יש לקבוע, לאחר שנפרשת תשתית ראייתית מלאה,

כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם. יש לבדוק, אם כן, האם האכיפה מבדילה בין שווים או בין שונים והאם הרשות הבחינה ביניהם על יסוד שיקולים ענייניים (ראו עניין זקין שאוזכר לעיל).

בענייננו, מעבר לנתונים מעוררי תמיהה ואולי חשש - שבהם לכאורה יש כדי להעביר את הנטל מאשימה, לא קיבלה היא הזדמנות להרים את הנטל ולהראות כי הופעלו שיקולים ענייניים, או כאלה שאינם חורגים ממתחם הסבירות.

ג. עוד יוער, כי על פי ההלכה הפסוקה, גם מקום בו מוכחת הטענה של אכיפה שאיננה שוויונית, הרי שהסעד של ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש. [ראו, לעניין זה, למשל, ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (פורסם בנבו, 10.09.2013)].

5. אשר על כן, הטענה לפיה יש לבטל כתב האישום כבר בשלב זה בשל הגנה מן הצדק נוכח קיומה של אכיפה בררנית - נדחית לעת הזו.



התיק נקבע להקראה ליום 29/01/17, בשעה 12:00.

ניתנה היום, כ' כסלו תשע"ז, (20 דצמבר 2016), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.